

Tereza Herzogová

TICHÁ POŠTA

motto

Tichá pošta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Herzogová

Tichá pošta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tereza Herzogová

TICHÁ POŠTA

motto

I ta nejupřímnější žena skrývá na dně svého srdce
nějaké tajemství.

– Immanuel Kant

■ ČERVENEC

„Do hajzlu...“

Šárka vyletěla z koupelny a hodila na stůl placatou papírovou krabičku. Trhnutím otevřela staré dvoukřídlé dveře a vylezla na úzký balkon ohraničený zdobným kovaným zábradlím. Zhluboka se nadechla. Na všechny její smysly zaútočilo probouzející se večerní město. Opřela se a chvíli pozorovala, jak se sklánějící slunce odráží ve špinavých oknech vikýřů protějšího domu. Bílé okenní rámy svítily v šedivých oplechovaných střechách, které byly v dokonalém chaosu pařížské architektury nalepené jedna na druhou a zdobily je tisíce antén, satelitů a malých červených komínků. Z chodníku k ní náhle dolétl zpěv. Vyklonila se a na ulici pod sebou spatřila dredatého černocho. Slova francouzské písně se mu linula z úst, nesla se večerním vzduchem, třepotala se v posledních záchvěvech slunce a pak se rozplynula na bulváru čtvrti Pigalle, která se chystala na další divoký večer.

Šárka se vrátila zpátky do apartmá zařízeného starším nábytkem, těžkými červenými závěsy, lahvově zelenými tapetami, vanou a postelí, která snad pamatovala i Velkou francouzskou revoluci. Oblékla si vínové šaty nad kolena, hnědé vlasy si svázala do copu a víčka přejela zelenými stíny. Obula si boty na nízkém podpatku, zamkla a seběhla tři patra po schodech potažených modrým sešlapaným kobercem. Nejdřív se jí tenhle hotýlek zastrčený v těsné blízkosti Théâtre de l'Atelier příliš nezamlouval, ale nakonec musela uznat, že měl svoje zvláštní zaprášené kouzlo.

Prošla uličkami s bílými fasádami a po chvilce se přímo před ní zvedl zatravněný svah s nezaměnitelnou siluetou Sacré-Coeur na vrcholu. Energicky začala stoupat po schodech vzhůru k bílé bazilice. Kličkovala mezi hloučky sedící omladiny i turistů a několik mužů se po ní se zájmem otočilo. Šárka si však jejich pohledů nevšímala, byla pohroužená do svých vlastních myšlenek. Jak stoupala vzhůru, s každým dalším schodem se jí vybavovaly zážitky celé téhle dobrodružné cesty. Měsíc ve Francii uplynul jako voda v Seině. Původně zamýšlela vyjet si jen na čtrnáct dní do Paříže, protože měla obavy, aby to na něj nebylo příliš dlouhé. Překvapilo ji, když sám navrhl, že by předtím mohli strávit ještě dva týdny u moře v Provence.

„Potřebuju si prohrát kosti,“ vysvětloval se smíchem.

Na prostranství u kašny těsně pod bazilikou neodolala a otočila se. Přímo před ní, na každičkém kousku obzoru, roztahovala svoje obrovská stehna v síťovaných silonkách Paříž. Byla starodávná i moderní, krásná i zaplivaná, vstřícná i nebezpečná, cudná v chrámech a nemravná v kabaretech. Šárce se najednou vybavilo, jak se před pár dny procházeli dole u Seiny podél zelených stánků bukinistů, drbali potulné kočky za ušima, míjeli policisty v černých uniformách a pozorovali ohořelou katedrálu Notre-Dame pod příkrovem lešení. V tu chvíli ji napadlo, že je to možná tak, jak spousta lidí tvrdí – že Paříž po všech událostech posledních let už nikdy nebude taková jako dřív. Když teď ale v němém úžasu shlížela na tepající živoucí velkoměsto, za sebou cítila monumentální stín Sacré-Coeur a všude kolem viděla schody i trávníky obsypané lidmi, napadlo ji, že ta stará kouzelná Paříž ztěžklá pohnutými dějinami tu pořád ještě někde je, ještě pořád dýchá a pulzuje kdesi pod povrchem. Ještě pořád je – alespoň zdánlivě – věčná.

V pomalu padající tmě obešla nasvícené zdi baziliky a ocitla se ve starodávných uličkách Montmartru. Zpomalila a vychutnávala si zvláštní atmosféru, která tohle místo provázela. Nízké domy a barevná průčelí obchůdků, oprýskané restaurace a vinárny s malými teráskami, muškáty v oknech a kamenné dláždění, po kterém se rozléhalo klapání jejích podpatků. Malé prostranství Place du Tertre, náměstí malířů, bylo jako obvykle plné turistů. Pod železnými střechami pergol, skrz které prorůstaly kmeny jasanů, se tísnily kavárny a pouliční dílničky malířů – stojany s plátny, která tu vystavovali ke kochání i ke koupi. Za slušný balík eur si tady člověk mohl vybavit domov uměleckými díly všech možných stylů a kvalit.

Šárka pokračovala dál úzkou uličkou podél barevných krámků s pruhovanými markýzami, pak zabočila kousek doleva, až přímo před sebou spatřila na rohu dřevěný větrný mlýn. Kulatá branka pod ním obrostlá břečťanem skrývala nápis *Le Moulin de la Gallette*. Šárka vešla do restaurace a zamířila na terasu topící se v záplavě květin a popínavých keřů. Odpoledne jí nebylo dobře, a tak se domluvili, že si v hotelu na chvíli odpočine a pak sem za ním dorazí. Chvíli těkala očima po obsazených stolech, až si ho konečně všimla. Seděl v rohu pod obloukem obtočeným břečťanem a četl si noviny. Šárka se musela pousmát – poslední rok se jen tak z plezíru začal učit francouzsky. Prý aby mu neměkl mozek.

„Už je to lepší?“ zeptal se, když si sedla naproti němu a rukou si uhladila šaty.

„V životě mi nebylo líp,“ zalhala s úsměvem. Pak drobnými prsty zašmátrala v kabelce a vytáhla malý hranatý balíček zabalený do lesklého papíru. Před pár dny jeho obsah koupila za nekřesťanské peníze v obchůdku nedaleko Champs-Élysées.

„Tak všechno nejlepší k těm tvým kulatinám,“ uculila se a posunula balíček po stole směrem k němu.

Trochu překvapeně se na ni skrz brýle podíval a balíček rozbalil. V krabici byly úhledně usazené mohutné stříbrné hodinky.

„Abych nezapomněl, že mám čím dál méně času?“ zavtipkoval a připnul si hodinky na ruku.

Šárka ho s potěšením sledovala. Vypadal spokojeně, ačkoliv poslední týden z něj měla pocit, že už je trochu unavený a těší se domů. Přemýšlela, jak se za těch sedm let, co se znali, vlastně změnil. Zestárl, o tom nebylo pochyb, vlasy mu zbělaly, vrásky pod očima přibýly, byl trochu pomalejší, rozvážnější a klidnější než dřív, ale k jejímu vlastnímu údivu ji pořád přitahoval. Stále k němu vzhlížela a imponoval jí, ačkoliv se občas přistihla, že s ním mluví tím laskavým shovívavým tónem, jakým se mluvívá se starými lidmi, nebo ji naopak jeho laxnost a netečnost vytáčely doběla.

Z přemýšlení ji vytrhl číšník, který jim přinesl dvě sklenky vína a jídelní lístky.

„Tak na tuhle úžasnou cestu,“ pozvedl Ivan skleničku a mrkl na ni.

Hlavně na její povedený konec, ušklíbla se Šárka v duchu.

„A taky na to naše společný dítě,“ dodal ještě spiklenecky, až sebou polekaně trhla. „Už se nám to blíží.“

Festival, uvědomila si vzápětí. Někdy měla pocit, že během posledního půl roku neřešili nic jiného. Přiblížila sklenku k ústům a zhluboka se napila bílého polosladkého vína. Pak se najednou zarazila, přestala pít a opatrně položila skleničku zpět na stůl. Opřela se do měkké sedačky a zadívala se na reprodukci Renoirova známého obrazu, na kterém se bavili

a tančili slavnostně odění lidé. Ve vzduchu zavoněly begonie i jídlo z kuchyně a Šárce už se zase zvedl žaludek.

Ivan sledoval její pohled a otočil se k plátnu. „Věděla jsi, že na tom obrazu je bál, který se odehrával tady, v Moulin de la Gallette?“

Šárka si zastrčila spadlý pramínek za ucho a přikývla. „Už jsi mi to říkal, když jsme tu byli poprvý,“ usmála se.

„Tak vidíš,“ povzdychl si a zlehka jí dlaní pohladil ruku.

„Vůbec se mi nebude chtít domů,“ přiznala Šárka a pomyslela si, že to byl opravdu úžasně strávený měsíc. Dojem z něj jí kazilo jen dnešní odpoledne, kdy v koupelně zahlédla ten stín.

Stín ducha, který se po chvíli proměnil v sytě červenou druhou čárku na těhotenském testu.

Ani jednomu se nechtělo řídit v noci, a tak vyrazili brzy ráno chvíli před svítáním. Ve městě zatím nebyl žádný provoz, Paříž ještě sladce spala pod pilíři katedrál a na lavičkách v prázdných parcích. Šárka pozorovala, jak se za městskou zástavbou pomalu probouzí slunce a škrábe se na potrhanou oblohu. Byla jako z obrazu od Moneta, který si ještě před pár dny prohlíželi v muzeum Orsay.

Podívala se na Ivana, který pozorně sledoval silnici před sebou. Napadlo ji, že ten už ve Francii dávno není. Všimla si toho už včera, když se odpoledne balili. Povídala mu cosi o historii Pantheonu, který ten den navštívili, ale on jako by ji vůbec nevnímal. Byl už duchem někde jinde. Něco skončilo, bylo to fajn, ale jdeme dál, to bylo jeho uvažování. Žádné nostalgické rochnění ve vzpomínkách, jak to měla v oblibě ona.

„Nemám řídit?“ zeptala se, když vyjeli z Paříže a uháněli po sluncem zalité dálnici. Ivan však zavrtěl hlavou a nasadil si sluneční brýle.

Šárka si povzddechla. Líhla se mu v hlavě nová kniha a to bylo vždycky nejhorší období. Pro něj a jeho okolí byla tahle etapa nejkritičtější. Kdyby to bylo možné, byl by schopný zapomenout i na vlastní smrt. Po dobu pobytu ve Francii se sice držel zuby nehty, ale stejně na něm poznala, že jeho vlastní myšlenky na něj útočí na každém rohu. Skoro se začínala bát, aby ten hudební festival, který si s kapelou naplánoval, vůbec zvládli. Jenže jak později zjistila, všechny Ivanovy projekty spolu nějakým způsobem souvisely. Všechno měl v hlavě geniálně propojené.

Zhruba po sto kilometrech sjeli z dálnice a udělali si ještě krátkou zastávku v Remeši. Seděli na betonovém soklu na prostranství před korunovační katedrálou Notre-Dame a dívali se na gotický skvost, který působil, jako by se každičkou věžičkou, kamenem i fiálou urputně snažil ze všech sil do-
tknout nebe.

„Skočím ještě pro něco na cestu,“ napadlo Šárku a zapadla do nejbližší uličky.

Když se však za čtvrt hodiny vrátila se dvěma plechovkami kafe a papírovým sáčkem croissantů, Ivan před katedrálou ne-
byl. Zmateně se rozhlédla kolem a pak se vydala k parkovišti, kde měli zaparkované auto. Ke svému překvapení tam však hnědé SUV nenašla. V panice začala těkat očima kolem a pak se vydala zpět na remešské náměstí. Po Ivanovi jako by se zem slehla. Jen z levého portálu svatostánku se na ni vykláněl smějící se anděl se svým záhadně pobaveným výrazem a vůbec nevypadal, jako by ho někdo vytesal už ve třináctém století.

Šárka vytáhla z kapsy sukně mobil a ťukla na Ivanovo číslo. Telefon dlouho vyzváněl, než ho konečně zvedl.

„Šáři? Kde jsi?“

„Před katedrálou přece, kde bych asi byla? A kde seš ty?“

„Promiň, prosím tě, otočím to a jedu zpátky,“ omlouval se zmateně.

„Počkej,“ zarazila se Šárka nevěřičně, „nechceš mi, doufám, říct, žes mě tady zapomněl?“

Ivan se na druhé straně provinile odmlčel. „No, prostě jsem se na chvíli zamyslel...“

■ SRPEN

Vítej zpátky ve cvokhausu, pomyslela si Šárka, když s hlavou bloudící ještě kdesi v pařížských uličkách vystoupila z výtahu ve čtvrtém patře stavební průmyslovky. Když sem před sedmi lety po Ivanovi nastoupila, ani netušila, že tu takhle dlouho vydrží. Od té doby se ve škole změnilo spoustu věcí, ale otravný zvyk nutit učitele, aby chodili do práce už od začátku srpna, bohužel zůstal.

Došla až ke dveřím zastrčeným na konci chodby, vzala za kliku a zarazila se. Z útrob kabinetu se ozývalo podivné broukání, chvílemi přecházející do falešného zpěvu. Při velké dávce fantazie připomínalo známou indiánskou ukolébavku *Ho ho Watanay*.

„Honzo?“ vypadlo ze Šárky překvapeně, když otevřela dveře. Její kolega Chroust právě kroužil kolem svého pracovního stolu, tajemně se natřásal, pohupoval se v kolenou a na břicho mu spočíval jakýsi záhadný vak. Vypadal jako plešatý šaman s velkým pupkem, který křepčí kolem ohně divoké rituální tance. Šárka si teprve po chvíli uvědomila, že onen vak je dítě v nosítku. Byla to tak kuriózní podívaná, že se okamžitě začala chechtat na celý kabinet. Jestli totiž existovaly ve vesmíru dvě věci, které si vedle sebe nedokázala ani za mák představit, pak to byl právě Chroust a mimino.

„Psst, Kočičková, vzbudíš mi potomka,“ zasyčel na ni a polálal půlročního kojence po zádech.

„Já myslela, že na mateřský je Andrea,“ dusila se smíchy Šárka.

„Vona se po tom porodu úplně zbláznila,“ šeptal češtinář a prudce šermoval rukama. „Nejdřív mi zakázala cigára, že prej budu mít pomalý spermie, pak mi zatrhla rum, že prej z něj zblbnu, a nakonec mi zakázala tlustý maso, že po něm chcípnu. A aby toho náhodou nebylo málo, spočítala si, že v tetovacím salonu vydělává víc než já, tudíž začala brát zase kšefty.“

„A jak to chceš proboha dělat?“ zhrozila se Šárka. „Dokud tady nebudou studenti, tak to snad nějak půjde, ale co v září? Přece nebudeš učit s miminem na zádech?“

Chroust bezradně pokrčil rameny. „Hlavně se to nesmí dozvědět ředitelka.“

Šárka se posadila za svůj psací stůl a pobaveně sledovala svého kolegu. To ten školní rok zase pěkně začíná, napadlo ji. Pak zalovila v kabelce a z bílého papíru vybalila malý kovový model Eiffelovky. Postavila ho vedle monitoru a na okamžik se při pohledu na něj zasnila.

„Bylo v Paříži hodně knihkupectví?“ ozvalo se jí za zády.

„Mraky,“ přikývla. „A těch antikvariátů!“

Chroust bolestně syknul. „Nechápu, proč mě Ivan nechtěl vzít s sebou,“ prohlásil uraženě.

„To já taky ne, bez tebe to byla těžká nuda,“ rozesmála se znovu Šárka, ale vzápětí si dlaní ucpala pusy, protože pedagog na ni vrhl vražedný pohled a začal kolem stolu opět tančit svoje indiánské uspávací tance.

„Fakt si to nechceš ještě rozmyslet?“ Doktor Vojtěch Štěrba pozoroval vytištěnou lékařskou zprávu a zamýšleně cvakal tlačítkem na propisce.

„Tady není nic k rozmýšlení,“ ozvalo se z převlékací kabinky. „Prostě mi vypiš žádanku a je to.“

Gynekolog se díval na dveře, za kterými se právě oblékala jeho pacientka. Do ordinace se k němu zaregistrovala teprve před několika lety, ale znali se už ze základky.

„A uvědomuješ si všechny rizika, který jsem ti před chvílí řekl?“ zeptal se pro jistotu.

„Proč s tím máš najednou takovej problém?“ podivila se Šárka a vylezla z kabinky. „Uděláme to jako tenkrát.“

„Jenže tenkrát jsi byla o pět let mladší,“ vysvětloval trpělivě a nervózně si prohrábl kštici zrzavých vlasů. „Teď je ti skoro šestatřicet a za sebou už jednu interrupci máš. A víš dobře, že bez komplikací to tenkrát nebylo. Je tu velký riziko, že další zákrok může v tvém případě vést k neplodnosti.“

Šárka se zamyšleně podívala na černobílý snímek z ultrazvuku, který zářil na monitoru gynekologova počítače. „Prostě to podepiš,“ řekla potichu.

Vojtěch Štěrba si povzdechl, cvakl propiskou a naškrábal svůj podpis pod žádanku o umělé přerušování těhotenství. Pak vzal do ruky razítko a naposledy se zarazil.

„A otec dítěte s tím souhlasí?“ podíval se na ni.

Šárka se na něj nechápavě zamračila. „To k tomu přece není potřeba.“

„Ze zákona to nutný není,“ připustil, „ale z etickýho hlediska...“

„Hele, Vojto,“ přerušila ho Šárka netrpělivě, „otci dítěte bylo před týdnem sedmdesát, tak mi tady, prosím tě, nevykládej nic o etice, jo?“

Když po několika marných pokusech konečně našla volné parkovací místo v centru města, vydala se do přelidněných ulic. Stověžatá Praha byla pořád taková, jakou si ji pamatovala – chaotická, nepřehledná, nikde nekončící a pro ni vždy tak trochu cizí. Prohlížela si rozmanitou městskou architekturu, staré fasády, arkády, věžičky a balkony, dívala se po kolemjdoucích i do výloh obchodů, které míjela. Před nablýskaným sklem knihkupectví se zastavila a mezi novinkami ji praštil do očí známý přebal románu, který měl pod titulem uvedené jméno *Ivan Výtvar*. Chvíli si knihu prohlížela a pak si všimla, že za ní jsou do komínku vyskládané i autorovy starší knihy. Byla to solidní sbírka, a to tam některé chyběly. V žánru historických románů byl Ivan už nějaký čas bezkonkurenčně nejprodávanějším tuzemským autorem. Dřív mu jeho úspěch záviděla, dokonce se s ním jeden čas srovnávala, zároveň jí ale dělalo dobře pomýšlení, že může žít po boku někoho takového.

Dala se opět do kroku, až došla k zelenému čtyřpatrovému domu. Prošla vchodem a vystoupala do druhého patra, kde sídlilo nakladatelství.

„Jak to myslíte, že jsem v červených číslech?“ zeptala se užasle a zadívala se na šéfredaktora, který seděl proti ní a na monitoru počítače jí ukazoval spleť grafů a čísel. Vladimír Vlnitý byl nevypočitatelný muž s odporlivě velkým egem, zlými prasečími očky schovanými za kulatými brýlemi, uštěpačnými narážkami a pleší, která vždy zrudla, když se mu zjitřily emoce. Ivan se s ním znal a několikrát Šárce kladl na srdce, aby ho nenaštvala, protože Vlnitý měl prsty snad ve všech literárních časopisech a recenzních serverech, které něco znamenaly.

„Netvrdím, že si vedete špatně, ale podívejte se na tyhle hodnoty,“ natočil k ní monitor. „U posledních dvou knih vám pomalu, ale jistě klesá prodejnost.“

Tabulky, grafy, sloupce, výseče, to bylo jeho, pomyslela si Šárka. Navíc měl nepříjemný zvyk všechno matematicky pitvat, rozebírat a koláčovat, jak s oblibou říkal vytváření barevných kulatých grafů.

„Čím to může být?“ zamrkala na něj dlouhými řasami a narovнала se. Vlnitého však nechal její hluboký výstřih chladným.

„Já jsem to samozřejmě zanalyzoval,“ přikývl. „Poslední dobou začínáte svými knihami zabředávat do žánru psychologických románů a ty, jak je známo, čtenáře tolik netáhnou.“

„Asi mi s přibývajícím věkem ubývá humor,“ odvětila Šárka suše.

„A to je právě chyba,“ píchl do ní na dálku krátkým prstíkem a bodavé oči se jí zavrtaly do mozku jako jehly. „Čtenáři chtějí zpět tu starou sebekritickou Šárku Kočičkovou.“

„Ale autor se přece musí vyvíjet,“ namítla a cítila, jak jí začíná být rozmluva s šéfredaktorem nepříjemná.

„Ano, to je nejčastější omyl autorů,“ přikývl Vlnitý a pleš nad čelem mu začínala pomalu rudnout. „Ruku na srdce, ukažte mi umělce, kterému vývoj nějak významně pomohl. Spíš je to naopak.“

Omezenče, pomyslela si Šárka a nervózně zabubnovala prsty na sukni.

„Vezměte si kupříkladu váš první román, ve kterém jste se tak hezky otřela o intimní vztah dvou lidí s velkým věkovým rozdílem,“ nadhodil a úzký knírek pod nosem se mu zachvěl. „To byl úspěch, který vás jako nováčka vystřelil. Pořád žijete s Ivanem Výtwarem?“

„Co to má s tím společného?“ nechápala.

„Dost,“ zkrivil rty Vlnitý. „Víte, proč se to tenkrát tak dobře prodávalo? Protože čtenáře prostě přitahují bizarnosti.“

„Prosím?“ zvedla Šárka uraženě obočí.

„Vezměte si třeba Nabokova,“ opřel se lokty o stůl a jeho pleš už zářila jako vlajka Sovětského svazu. „Za život napsal tolik pozoruhodných knih, ale nehynoucí slávu mu přinesla až jeho sladká *Lolita*. A přitom je to jen pěkná prasečinka, že ano, ač geniálně napsaná.“

Šárka se při jeho slovech zvedla a zamířila ke dveřím. Pomyšlela si, že už je dost stará na to, aby si takový kecy nechávala líbit. Když chytla za kliku, ještě naposled se k Vlnitému otočila. Díval se na ni a na tenkých rtech mu hrál samolibý úsměv.

„Napište mi další pěknou prasečinku a já vám garantuju, že vás dostanu zpátky na žebříček bestsellerů,“ řekl tiše.

Když nasedla do auta, pořád ještě cítila, jak je vykolejená z rozmluvy s šéfredaktorem svého domovského nakladatelství. Podívala se na hodinky a otočila klíčkem v zapalování. Slíbila, že se ještě zastaví u spolužačky z gymnázia, která bydlela s rodinou na okraji Prahy. Zadoufala, že tam přijde na jiné myšlenky, ale pravda byla spíš taková, že z každé návštěvy u Lindy a Davida měla vždy poněkud smíšené pocity.

Bylo to jako propadnout se podlahou do pohádky. Velký dům s limetkovou fasádou, kolem dokola obehnaný vysokou betonovou hradbou, šterkové cestičky, vymydlená francouzská okna, růžové fuchsie, upravované buxusy, prosluněná

terasa, bazén s azurovou vodou a uprostřed té vymazlené nádhery mladá spokojená rodinka. Radost a štěstí tu stříkaly z každého květináče.

„David teď povýšil,“ oznámila pyšně Linda, hezká vysoká blondýnka, která chovala v náručí roční holčičku, zatímco pětiletý chlapeček o kus dál právě šplhal na dětskou prolézačku. „Tchán konečně odešel do penze, takže David teď bude celou firmu řídit sám,“ dodala.

„To je skvělý, takže z tebe je pan ředitel?“ usmála se Šárka na Lindina manžela, který stál kousek od nich s plechovkou piva v ruce. Trochu přibral, pomyslela si, ale ten nemožný výraz za hranatými brýlemi mu zůstal pořád.

Vždycky když tu seděla a trochu křečovitě svírala skleničku z Ikey s domácí limonádou, měla dojem, jako by se ocitla v nějakém vlastním alternativním životě. Chybělo totiž málo a seděla by tady namísto Lindy ona. Usmívala by se na svého úspěšného manžela, dmula se pýchou nad svými dvěma nádhernými dětmi a hostila by kamarádky, které neměly takové štěstí jako ona. Ještě než se totiž Linda s Davidem dali dohromady, chodila s tímhle navoněným pražským frajírkem Šárka. Společné bydlení a svatba už byly na spadnutí, jenže v tu dobu se jí do života začal nenápadně, leč osudově motat Ivan. Bylo jí osmadvacet, jemu šedesát tři, ale ani to nezabránilo tomu, aby se do něj postupně, bezhlavě a naprosto odevzdaně zabouchla. Byla z něj absolutně urvaná a nebylo se čemu divit – charisma mu teklo i ušima, jeho jméno bylo v regálech knihkupců už tehdy dost známé, byl inteligentní, sečtělý, vtipný, na saxofon hrál jako bůh a kromě toho jí to uměl udělat jako žádný jiný chlap před ním. Netrvalo dlouho a Šárčin zubní kartáček se natrvalo usídlil v Ivanově koupelně.

„Něco jsem vám přivezla,“ vzpomněla si najednou a položila na stůl dárkovou tašku s drobnostmi pro děti, ve které byla zastrčená její nová kniha s vepsaným věnováním.

„Takže ty pořád bydlíš u Ivana? A jak to mezi váma vlastně je?“ vyptávala se Linda a listovala románem. „Máte nějakou dohodu?“

Šárka se na ni nechápavě podívala a zavrtěla hlavou. „Prostě spolu normálně chodíme,“ pokrčila rameny. Po těch několika letech jí opravdu jejich vztah nepřišel ničím zvláštní, ač samozřejmě věděla, že normální taky úplně nebyl.

„Tak jasně, že se s ním některý věci už nedají dělat,“ připustila po chvíli a zamyšleně pozorovala Davida, jak blbne s malým chlapečkem na prolézačce.

„A jaký?“ vyzvíдалa Linda. „Třeba jet pod stan nebo na lyže?“
„No,“ přikývla Šárka. „Anebo třeba mít dítě.“

Když Šárka tvrdila, že s Ivanem nemají žádnou dohodu, nebyla to tak docela pravda. Jednou jí ve slabší chvílce navrhl, že jí nebude vyčítat, pokud si najde někoho mladšího, ale pod podmínkou, že mu to okamžitě musí říct a odstěhovat se. Vy-
bavilo se jí to až teď, když s rukama na volant uhněla z Prahy po rozpálené dálnici. Byl už večer, ale slunce stále viselo vysoko na obloze jako přibité. Ze všeho nejvíc si přála být už konečně doma. Dupla na plyn a cítila, jak se jí žaludek začíná obracet vzhůru nohama.

„Tebe to nějak zmohlo,“ prohodil Ivan, když se téměř po čtyřech doplazila do třetího patra prvorepublikového činžáku, kde se nacházel jeho moderně zrekonstruovaný mezonet.

Unaveně se zabořila do pohodlné šedé sedačky a rozhlédla se kolem. Rozkrámované papíry s poznámkami, sešity, propisky, zvýrazňovače a knihy, které se válely po celém bytě, napovídaly, že proces vymýšlení Ivanova nového historického románu ještě nedospěl do fáze realizace. Šárka na něj znaveně zaostřila. Stál u kuchyňské linky v modré košili s vykasanými rukávy, pořád ještě chlap jako hora, a míchal cosi v teflonovém woku. Ačkoliv byl ve vaření zručnější než ona, neměla odvahu se mu podívat pod ruce, protože z vůně vařeného jídla se jí poslední dobou čím dál víc zvedal kufr.

„Stalo se něco?“ zeptal se a Šárce bylo jasné, že ji zná příliš dobře na to, aby před ním dokázala skrýt své starosti. Pomalu mu převyprávěla celý dnešní rozhovor s Vlnitým, ačkoliv si vůbec nebyla jistá, jestli je to skutečně to, co ji v současné chvíli trápilo nejvíc.

„Hlavně to nesmíš vzdávat, kočko,“ řekl jí chlácholivě, když ji trpělivě vyslechl. „Vždyť víš, že v téhle branži je to strašně těžký. Jednou jsi nahoře, jednou zase dole.“

„Jenže ty jsi nahoře už několik let,“ opáčila Šárka, vstala z gauče a natočila si sklenici vody.

„A víš proč?“ zeptal se rozverně. „Protože mám tebe.“

Šárka se na něj překvapeně zadívala. Stále mu trochu záviděla a nikdy ji nenapadlo spojovat jeho literární úspěchy se sebou. Zamyšleně se dívala, jak velkýma rukama vytáhl z vinotéky jednu z nejlepších lahví a chvíli bez brýlí obtížně luštil vinětu. Pak vzal do ruky vývrtku a chystal se víno otevřít.

„My něco slavíme?“ zeptala se.

„Já už musím slavit každý den, kterýho se dožiju,“ opáčil pobaveně.

„Nezlob se,“ zamračila se, „já jsem po tý cestě strašně vyfluslá, půjdu si lehnout.“

Ivan se na ni trochu zaraženě podíval. Nejspíš měl o dnešním večeru jinou představu. Pak se ale usmál a pokrčil rameny. Šárka omluvně uhnula pohledem. Měla výčitky, že k němu není tak docela upřímná, jenže s tou největší patálií se mu svěřit nemohla. Po minulé zkušenosti to prostě nešlo.

Když o chvíli později prolétla sprchou a vystoupala po schodech ze světlého dřeva na galerii, Ivan seděl dole na sedačce a listoval knihou o barokní architektuře. Zavrtala se pod peřinu a cítila, jak střešním oknem proudí do podkroví syrový noční vzduch. Venku se tetelila horká letní noc a Šárce se v hlavě promítlo celé dnešní odpoledne. K jejímu překvapení však daleko víc než na návštěvu nakladatelství myslela na sluncem zalitou terasu u Lindy a Davida. Neubránila se představě, jaké by to asi bylo, kdyby tehdy se svým bývalým přítelem zůstala.

Ivan kdesi dole zakašlal a v Šárce se uvnitř cosi sevřelo jako příliš utažené tkaničky.

Na stolku pod oknem stály v řadě vyvařené kojenecké lahvičky, kterým vévodila zpola vypitá flaška rumu. Šárka odsunula sterilizátor lahví a z plechové piksly na kávu nasypala do hrnku dvě čajové lžičky. Vtom na dveře kabinetu kdosi ostře zaklepal.

Šárka leknutím téměř nadskočila. Hned vzápětí se totiž ve dveřích zjevila korpulentní figura ředitelky Žíhané, která do těchto zapomenutých podkrovních končin školy zabrousila opravdu jen zřídka.

„Kde máte kolegu?“ zeptala se úsečně, když přísným pohledem zrekognoskovala terén kabinetu.

„Někam si odskočil,“ usmála se Šárka a zadoufala, že v nejbližších chvílích Chroust nepřiskotačí zpátky.

Žíhaná za sebou zavřela dveře a těžkým krokem ve staromódních lodičkách se vydala napříč místností. Šárka si o ní myslela své. Ačkoliv se ředitelka pokoušela být ve všech směrech moderní, za plejádou kostýmků vyblitých barev a fasádou mejkapu špatně maskujícího bujný knír se schovávala jen další zastaralá struktura, jejíž zkostnatělé názory a předsudky by nerozboural ani buldozer.

„Co to je?“ zeptala se a otlým prstem ukázala na výstavku dětských lahví pod oknem.

Šárka naprázdno polkla a pak se na ředitelku co nejmedověji usmála. Nenáviděla, když někomu musela lhát, jenže v tomhle případě to bylo nevyhnutelné. „Víte, Honza má doma půlroční miminko,“ vysvětlovala a na slovo *doma* umístila zvláštní důraz, „a momentálně testuje složení kojeneckých výživ. Na sobě samozřejmě.“

„Vážně? To bych do něj neřekla,“ nadzdvihla ředitelka obočí.

„To asi nikdo,“ utrousila Šárka.

Žíhaná vrhla významný pohled na lahev alkoholu, která převyšovala kojenecké lahvičky jako plzeňská věž kopce, a pak se raději otočila k Šárce. „Já jsem vlastně přišla za vámi, slečno Kočičková. Zítra začínají naše pravidelné sportovní obědy a vy prý ráda běháte, takže bych uvítala, kdybyste se také zúčastnila,“ prohlásila a její tvář u toho připomínala rozteklou karamelu.

Šárka se chytla za kořen nosu a začala urputně přemýšlet. „Já asi úplně nevím, o co jde...“

„Posílala jsem informaci v hromadném mailu,“ odsekla nepřijemně ředitelka, ale následně při pomýšlení na svůj nový projekt opět roztála. „Přes prázdniny jsem dostala geniální nápad, že začneme společně sportovat,“ vyhrkla nadšeně. „Celý pedagogický sbor jako jeden muž! V plánu je zatím běhání, jóga, házená a kriket. Každý pátek místo obědové pauzy.“

„Ehm, místo obědové pauzy?“ podivila se Šárka a poslepu zalila vroucí vodou připravený hrneček.

„Přesně tak. Jednou týdně se postit a místo jídla si pořádně protáhnout svaly, to je to pravé pro obnovu těla i ducha,“ prohlásila bojovně Žíhaná.

Šárka se na ni ospale usmála a pomyslela si, že obnovu těla by ředitelka potřebovala jako sůl. A dost radikální.

„Promiňte, ale vzala jsem si na pátek volno,“ omlouvala se, „musím do nemocnice na nějaký drobný zákrok.“

Žíhaná si ji změřila od hlavy až k patě. „Příště už se z toho nevyvlečete,“ pohrozila, vykroužila podpatkem v podlaze důlek a odkvačila pryč.

Ani ne za tři minuty se dveře znovu otevřely a dovnitř se jako partyzán na misi vplížil Honza Chroust s dítětem v náručí. Šárka si na ten pohled stále nemohla zvyknout. Bylo to, jako kdyby pacifistovi dali do rukou samopal.

„To bylo o fous,“ zašeptal a lokl si z flašky rumu. Pak smetl ze svého stolu štos papírů, rozložil na něj deku, tu pokryl včerejšími novinami a na nich začal přebalovat mimino. Šárka ho pozorovala a začínala pomalu chápat, proč matky na mateřské tak často propadají alkoholismu. Zamyšleně nahmatala na stolku hrneček a napila se. Ještě než však tekutina stačila doputovat do jejího krku, vyprskla ji s odporem zase zpátky.

Podívala se do hrnku a teprve teď si všimla, že horká káva v jeho útrobách není černá, nýbrž bílá.

„Proboha, co dělá v piksele na kafe sunar?“ vyjekla popuzeně.

Češtinář jí namísto odpovědi vrazil do ruky nadtý balíček s odpudivě čpícím obsahem. „Vyhoď to, buď tak hodná,“ odvětil suše. „A pak ještě skoč za kuchařkama, mám u nich vyvařený dudlíky.“

Šárka se konsternovaně podívala na pokakanou plenku ve své ruce a pak na kolegu. „Myslím, že si budu muset vážně promluvit s tvou ženou,“ prohlásila.

Bylo vlahé letní ráno a v oknech kliniky se třepotaly první sluneční paprsky. Šárka kráčela podél žluté fasády ke vchodu na příjem a prohlížela si pestrobarevné záhonky květin lemující chodník. U pásu levandulí ji najednou cosi donutilo zastavit. Dívala se na ně a přišlo jí, jako by ji nohy a myšlenky najednou přestaly poslouchat, jako by nechtěly jít dál. Naopak – zatoužily se vrátit, na chvíli couvnout o měsíc zpět.

Vybavilo se jí pohádkové dvoutýdenní toulání po francouzské Provence. V představách se jí vynořila malebná městečka s šedými kamennými domky a terasovitými svahy. Tichý cisterciácký klášter plující v levandulovém moři jako mlčenlivý svědek dávných dob. Barevné okenice, květiny a prosluněné zídky. Bílé povlečení a snídaně na balkoně starých penzionků. Nekonečné nebe, slunce, víno, klid a oni dva.

„Takže tvůj nový román bude o životě a díle Santiniho?“ vypytavala se Šárka, když se procházeli křivolakými uličkami vesničky Gordes a drželi se za ruce. Zvláštních pohledů

kolemjoucích si po letech už nevšimli, navíc tady ve Francii jich bylo podstatně méně než doma v Čechách.

„Středověk jsem jako téma už vyždímal, tak teď přeseidlám na baroko,“ usmál se Ivan.

„Hm, jistý výhody to mít bude,“ rýpla si Šárka. „Alespoň mě přestaneš tahat po zarostlých zříceninách.“

„Neříkej, že se ti to nelíbilo,“ mrknul na ni přes sluneční brýle.

Zastavili se na jedné z teras a přes nízkou zídku si vychutnávali výhledy do rozlehlé krajiny, ze které se prudce zvedala výrazná zelená pohoří.

Horské městečko Gordes sedělo na skalnatém vrcholu jako velký šedý pták na bidle, obkružovalo ho svými uličkami, kamennými zdmi a terakotovými střechami domů. Shlíželo do krajiny, tiše a nevýslovně, zkamenělé spouštěmi fotoaparátů. Opojně vonělo květinami a historií.

Po hrbolatém dláždění vystoupali až ke středověkému hradu, kde na prostranství před ním prodával starý muž s dlouhými bílými vlasy své obrazy. Na desítkách zarámovaných pláten nejrůznějších velikostí byla v podobných variacích vyobrazena Panna Marie. Ivan si malby chvíli prohlížel a pak se muže lámanou francouzštinou zeptal, proč maluje stále stejný motiv. Stařec se zvláštním pohledem zastavil na Šárce a cosi odpověděl. Z jeho slov pochytili spojení „chvála matkám“, „chvála dětem“ a „zázrak zrození“. Když o chvíli později zacházeli za roh, Šárka pořád ještě cítila v zádech jeho podivný pohled. Tenkrát jí to připadalo nanejvýš trochu zvláštní, ale teď jí vzpomínka vytanula na mysli ve světle nových souvislostí. Vybavila si starcův prostupující pohled ve vybledlých očích, které jako by věděly to, o čem sama v té chvíli ještě neměla ani tušení.

Ze vzpomínek ji najednou násilně vytrhlo zvonění telefonu. Volal majitel pivovaru. Teď ne, pomyslela si mrzutě a odmítla hovor. V tuhle chvíli se nechtěla zaobírat festivalem. Pokusila se myšlenkami ještě zalétnout do Provence, ale snové vzpomínky se už nadobro rozplynuly. Namísto nekonečných lánů levandule se tu před ní schlíple plazily proschlé fialové trsy u zdi gynekologické kliniky. Šárce se v tu chvíli opět zvedl žaludek. Tentokrát to však nebylo způsobené raným těhotenstvím, ale strachem, který ji náhle sevřel.

„Když jsem si přečetla vaši zprávu, tak je téměř zázrak, že jste po minulé interrupci znovu otěhotněla,“ prohlásila mladá lékařka s drdolem a hranatými brýlemi, když prováděla kontrolní ultrazvuk před zákrokem.

Šárka si ironicky pomyslela, že vzhledem ke stavu Ivanova sexuálního apetitu v poslední době to zázrak fakt je.

„Jaké je riziko, že nastanou komplikace jako minule?“ zeptala se.

„Nezanedbatelné,“ odpověděla gynekoložka odměřeně.

Šárka bolestně nakrčila čelo. Jestli existovala z jejího dosavadního života vzpomínka, kterou se pokoušela úplně vytěsnit, tak to bylo právě těch deset dní, které před pěti lety strávila na pooperačním oddělení gynekologické kliniky. Nejprve se zákrok jevil jako triviální, jenže když se po krátké narkóze probudila, vyčetla z tváří doktorů, že všechno tak úplně v pohodě není. Následovaly nekonečné dny plné krve, antibiotik, kapaček, prázdného zírání do stropu, vnitřních pochybností a Ivanových telefonátů pětikrát denně.

Šárka zatřásla hlavou, jako by se té vzpomínky chtěla rychle zbavit.

Uhnula před doktorčíným přísným pohledem a zadívala se na monitor přístroje, kde ve světlé výšcei osvětlené ultrazvukem spatřila docela malinkou fazoli.

„Co se to tam hýbe?“

„Srdíčko,“ odvětila doktorka.

Šárce se při její odpovědi zatajil dech. Najednou se jí znovu vybavila tvář starce uprostřed pláten s madonami. Žár odpoledního slunce, kamenné zdi a Ivanovy dlaně.

„Do kolikátého týdne je možné přerušlení těhotenství?“ zeptala se.

„Do dvanáctého,“ odpověděla stroze gynekoložka. „Vy jste zatím v šestém, ale vzhledem k vašemu věku a anamnéze bych vážně doporučovala provést zákrok co nejdříve.“

„Omlouvám se,“ řekla potichu Šárka, „ale budu si to muset ještě nechat projít hlavou.“

„A co vlastně hrajete za žánr? Country?“ Štíhlá blondýnka si odhrnula ofinku z čela a růžovými nehty si upravila ramínko bílých šatů. Ty jen stěží zakrývaly pěkně kulatoučké pozadí a neméně kulatoučkou náplň výstřihu, která se napjatě drala ven. Mezi zdmi pokrytými platy od vajíček a černou akustickou pěnou působila jako křehká květinka uprostřed strašidelného hradu.

„Hrajeme jazz-rock,“ odpověděl trpělivě Bohuchval, menší zavalitý kytarista kapely The Readers. „Heleď, Pavlínko, je to super, ale potřebovali bychom, aby sis tu muziku trochu

zažila. Tady máš cédečka, vytištěný texty a do příště to zkus doma namemorovat, jo?"

„Name-co?“ zeptala se zmateně.

„Naučit,“ vysvětlil baskytarista Marcel. „Nic si z nich nedělej, pusino, jsou to geronti. Pojď, skočím tě vyprovodit.“

Když za nimi zaklaply dveře, ve zkušebně se rozhostilo rozpačité ticho.

„Ale zpívá dobře,“ prořízl mlčení jako první Bohuchval.

„Kozy a prdel má taky dobrý,“ přikývl Hynek, který seděl za bicími.

„Akorát vůbec nerozumí muzice a je blbá jak tágo,“ zabručel Ivan a odepnul si saxofon z krku. „Já pořád nechápu, jak se na nás Jarka mohla takhle vykašlat. A zrovna teď!“

„Můžeme bejt rádi, že jsme za ní vůbec někoho sehnali,“ odvětil Hynek, který byl po nové zpěvačce v kapele nejmladší a podobu s Ivanem, svým otcem, rozhodně nezapřel. „A kdo tu peroxidovou barbínu vlastně našel?“

„Marcel.“

Kdo jinej, pomyslel si Ivan. Marcel měl totiž prsty skoro ve všem. Když předloni zemřel baskytarista kapely a ze zakládajících členů zbyli už jenom on a o rok starší Bohuchval, měli chuť se na hraní úplně vykašlat. Oba se dostali do jakési existenciální stařecké deprese a smrtelně vážně přemítali o tom, že pravděpodobně tohle je ten moment, kdy by to měli definitivně zabalit, než začnou být trapní. Vydrželi to půl roku, jenže pak potkali Marcela. Byl o generaci mladší než oni, měl baskytaru, plíšňáky, výborný hudební sluch, vlastní zkušebnu a nikdy nevysychající entuziasmus, který brzy přeskočil i na ně. Jenže už od začátku na něm bylo cosi zvláštního, na co se ho dlouho všichni zdráhali zeptat.